

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

बोस्टनचे भूत

THE SYSTEM · 12

आयुष्याच्या शेवटच्या दोन वर्षांबद्दल बोलताना तुम्ही फक्त एखादी सुरुवात आणि एखादा शेवट पुन्हा मांडत नसता. तुम्ही अशा एका तुटण्याच्या बिंदूचे वर्णन करत असता, जिथून परतीचा मार्ग नसतो, असते ते फक्त नशीब, अगदी माझ्यासारखेच.

तो जवळजवळ एक मंत्रच झाला होता. तुम्ही कोण आहात असा प्रश्न कोणाला पडला, की उत्तर सहजच येत असे, अनेकांच्या ओळखीचे, पण खऱ्या अर्थाने मोजक्यांनाच समजलेले.

असा कोणीतरी असणे, ज्याचे अस्तित्व कोणालाच अपेक्षित नसते, आणि तरीही तुम्ही तिथे असता. आणि आपले नाव एकच आहे.

त्या अस्तित्वाची पहिली खरी साक्षीदार होती माझी मुलगी Giorgia, तेवीस वर्षांची, जिच्या पायांना अंशतः पक्षाघात आहे, जन्मापासूनची एक देणगी, लांबलेल्या प्रसूतीमुळे आणि कदाचित पुरेशा लक्षाअभावी.

तिचा राग हे माझे आव्हान बनले, तोच राग जो मी एकेकाळी माझ्या आईच्या थडग्यावर सोडून आलो होतो आणि नंतर तिच्यात पुन्हा सापडला. मला आव्हान देण्याची, माझ्याशी भिडण्याची, माझ्या वागण्यातील तिला खटकणारे सगळे काही मला सांगण्याची एकही संधी तिने कधी सोडली नाही. तिला तिच्या आईने वाढवले होते, एक साधी आणि सुसंस्कृत स्त्री, आणि त्यात भर म्हणजे ती विद्यापीठाची पदवीधर होती, समाजाने मान्य केलेल्या चौकटीत पूर्णपणे सामावलेली.

ते त्यांचे सामान्य जीवन होते. आणि मी माझ्या आयुष्यातून नेमके तेच नेहमी बाजूला ठेवले होते, वगळले होते.

माझ्या कुटुंबातल्या त्या दोन स्त्रियांशी वाद घालण्यात काही अर्थ नव्हता. मी कधीच जिंकलो नसतो. त्या बरोबर होत्या म्हणून नाही, तर स्वभावामुळे. मला हरायला नेहमीच आवडत असे. हे त्यांना कधीच कळले नाही.

ऑगस्टमधली एक गुदमरून टाकणारी रात्र होती. मी रात्रीचे जेवण टाळले होते, जवळीक आणि अन्न या दोन्हीवर माझे नियंत्रण आहे हे स्वतःलाच सिद्ध करण्याचा आणखी एक मार्ग, तेवढ्यात एका तीक्ष्ण आवाजाने मला जाग आली.

मला वाटले तो कुत्रा असेल, माझा अमेरिकन लॅब्राडोर, अशा आवाजाचा एकमेव तर्कशुद्ध स्रोत. पण माझा अंदाज चुकला.

मी जेवणाच्या खोलीत पोहोचलो, तेव्हा मी त्याला लाल आरामखुर्चीत बसलेले पाहिले, चेहऱ्यावर त्याचे ते अर्धवट हसू.

मी त्याला ओळखत होतो.

ते बोस्टनचे भूत होते.

त्याने खोलीच्या पलीकडून एखाद्या जुन्या मित्रासारखे मला अभिवादन केले आणि सौदी कॅलाब्रियाला प्रवास करावा लागल्याबद्दल लगेच तक्रार सुरू केली. पंचेचाळीस अंश सेल्सिअस त्याच्यासाठी सुद्धा अति होते, आणि मेनचे थंडगार किनारे सोडावे लागल्याने त्याचा मूड काही सुधारला नव्हता.

Gillette narrative च्या काल्पनिक विभागात मी प्रसिद्ध केलेल्या तीन कथांची त्याने मला आठवण करून दिली. "हस्तरेषा वाचणारा", तो म्हणाला, त्याच्या अनेक सहकाऱ्यांना खूप मजेशीर वाटली होती, आणि त्यांच्यापैकी काही जण विचार करत होते की हे सगळे नेमके कधी घडले.

मला पुढचा भाग लिहिण्याची अजिबात इच्छा नव्हती, म्हणून त्याला आश्चर्य केल्यावर मी विचारले की त्याला माझ्या घरी काय घेऊन आले.

"मी दुसऱ्याच कारणासाठी आलो आहे," त्याने उत्तर दिले.

या भेटीचे स्वरूप आध्यात्मिक, जादुई, गूढ, संपादकीय, साहित्यिक किंवा आर्थिक नव्हते. P&G मधील कोणाशीही त्याचा कोणताही करार नव्हता. त्याला फक्त माझीच कथा मला सांगायची होती, मी कोण आहे हे समजावायचे होते, आणि माझ्यातला जो भाग मला माहीत नव्हता, तो उघड करायचा होता.

मी स्पष्ट केले की चर्चा मानववंशशास्त्राकडे, वंशावळीकडे किंवा स्त्रीरोगशास्त्राकडे वळली, तर मी एक पैसाही देणार नाही. मी कशाचीही वर्गणी

भरणार नाही. मी एखाद्या उच्च कुळातला आहे की कुठल्या प्राचीन घराण्यातला, हे जाणून घेण्याची मला गरज नव्हती.

मी जे आधीच होतो, ते असणे मला पुरेसे वाटत होते.

“तुझा पूर्वज जॉर्जियन होता,” तो म्हणाला. “असे लोक, जे दीर्घकाळ रशियनांशी तणावात जगले आहेत. गंभीर, नेमके लोक. युद्धखोर नाहीत. फक्त जीवनावर प्रेम करणारे.”

“तुझे स्वागत आहे,” मी उत्तर दिले. “आता कथा रंजक होऊ लागली आहे.”

“तू खरोखरच एक भन्नाट हरामखोर आहेस, Bladefrega,” भूत म्हणाले. “तुझ्या उगमाबद्दल तू जे लिहिलेस, त्यातले काही खरे आहे. तीच अंतःप्रेरणा, जी तुला नेहमी वाट दाखवते. पण आता मी तुला ते सांगणार आहे, जे तू कधीच लिहू शकला नसतास, कारण ते तुला माहीतच नव्हते.”

त्याने दुसऱ्या लाल आरामखुर्चीकडे बोट दाखवले.

“बस. इथे कोणी ज्योतिषी नाही. आपण दोघेच आहोत. एकमेकांकडे नीट पाहू या आणि एकमेकांना थोडे अधिक चांगले समजून घेऊ या.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂